

Дело C-336/20

**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

24 юли 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Landgericht Ravensburg (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

7 юли 2020 г.

Ищец:

QY

Ответник:

Bank 11 für Privatkunden und Handel GmbH

Предмет на спора в главното производство

Договор за потребителски кредит — Задължителна информация — Директива 2008/48/ЕО — Право на отказ — Указване на възможността за извънсъдебно уреждане на спора — Погасяване на правото на отказ — Международно право — Право на едноличен съдебен състав да сезира Съда

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

Тълкуване на правото на Съюза, член 267 ДФЕС

Преюдициални въпроси

1. Относно законовата фикция, уредена в член 247, параграф 6, втора алинея, трето изречение и параграф 12, първа алинея, трето изречение от Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche (Въвеждащ закон към Гражданския кодекс, наричан по-нататък „EGBGB“)

- а) Член 247, параграф 6, втора алинея, трето изречение и член 247, параграф 12, първа алинея, трето изречение от EGBGB, доколкото обявяват договорни клаузи, противоречащи на условията по член 10, параграф 2, буква п) от Директива 2008/48/ЕО, за отговарящи на изискванията на член 247, параграф 6, втора алинея, първо и второ изречение и член 247, параграф 12, първа алинея, второ изречение, точка 2, буква b) от EGBGB, несъвместими ли са с член 10, параграф 2, буква п) и член 14, параграф 1 от Директива 2008/48/ЕО?

При утвърдителен отговор:

- б) Следва ли от правото на Съюза, и по-специално от член 10, параграф 2, буква п) и член 14, параграф 1 от Директива 2008/48/ЕО, че член 247, параграф 6, втора алинея, трето изречение и член 247, параграф 12, първа алинея, трето изречение от EGBGB са неприложими, доколкото обявяват договорни клаузи, противоречащи на условията по член 10, параграф 2, буква п) от Директива 2008/48/ЕО, за отговарящи на изискванията на член 247, параграф 6, втора алинея, първо и второ изречение и член 247, параграф 12, първа алинея, второ изречение, точка 2, буква b) от EGBGB?

При отрицателен отговор на въпрос 1, буква б):

2. Относно задължителната информация съгласно член 10, параграф 2 от Директива 2008/48/ЕО

- а) Следва ли член 10, параграф 2, буква а) от Директива 2008/48/ЕО да се тълкува в смисъл, че относно вида на кредита при необходимост трябва да се посочи, че е налице свързан договор за кредит?

При отрицателен отговор:

- б) Следва ли член 10, параграф 2, буква л) от Директива 2008/48/ЕО да се тълкува в смисъл, че приложимият лихвен процент за забавени плащания трябва да бъде посочен като абсолютно число при сключването на договора за кредит и като абсолютно число следва да се посочи поне приложимият референтен лихвен процент (в разглеждания случай основният лихвен процент съгласно член 247 от Bürgerliches Gesetzbuch (Граждански кодекс, наричан по-нататък „BGB“), от който чрез добавка (в разглеждания случай пет процентни пункта съгласно член 288, параграф 1, второ изречение от BGB) се изчислява приложимият лихвен процент за забавени плащания?

При отрицателен отговор:

- в) Следва ли член 10, параграф 2, буква у) от Директива 2008/48/ЕО да се тълкува в смисъл, че в текста на договора за кредит трябва да са упоменати съществени формални изисквания относно достъпа до механизъм за извънсъдебни процедури за уреждане на спорове и обжалване?

При утвърдителен отговор на някоя от посочените букви във въпрос 2 а)–в):

- г) Следва ли член 14, параграф 1, второ изречение, буква б) от Директива 2008/48/ЕО да се тълкува в смисъл, че срокът за отказ започва да тече едва когато е предоставена пълно и вярно информацията съгласно член 10, параграф 2 от Директива 2008/48/ЕО, независимо дали липсата или неверността на информацията може да засегне възможността на потребителя да прецени обхвата на своето задължение?

При утвърдителен отговор на въпрос 1, буква а) и/или на някой от въпрос 2, букви а)–в):

3. Относно погасяването на правото на отказ съгласно член 14, параграф 1, първо изречение от Директива 2008/48/ЕО:

- а) погасява ли се правото на отказ съгласно член 14, параграф 1, първо изречение от Директива 2008/48/ЕО?

При утвърдителен отговор:

- б) Представлява ли погасяването ограничение във времето на правото на отказ, което следва да бъде уредено в приет от парламента закон?

При отрицателен отговор:

- в) Предполага ли възражението за погасяване от субективна страна потребителят да е знаел за продължаващото наличие на правото му на отказ или най-малкото незнанието му да се дължи на груба небрежност?

При отрицателен отговор:

- г) Възможността кредитодателят впоследствие да предостави на кредитополучателя информацията съгласно член 14, параграф 1, второ изречение, буква б) от Директива 2008/48/ЕО, с което да задейства срока за отказ, противоречи ли на прилагането на правилата относно погасяване на правото на отказ поради принципа на добросъвестност?

При отрицателен отговор:

- д) Съвместимо ли е това с установените принципи, които са обвързващи за германския съд по силата на Grundgesetz (Конституцията), и ако е така, как германският правоприлагащ субект трябва да разреши конфликта между обвързващите норми на международното право и изискванията на Съда?

Независимо от отговорите на посочените по-горе въпроси 1—3:

4. Относно правото на едноличен съдебен състав да отправи преюдициално запитване съгласно член 267, параграф 2 ДФЕС

Член 348а, параграф 2, точка 1 от Zivilprozessordnung (Граждански процесуален кодекс, наричан по-нататък „ZPO“), доколкото се отнася и до постановяването на определения за отправяне на преюдициално запитване съгласно член 267, параграф 2 ДФЕС, несъвместим ли е с правото на националните съдилища да сезират Съда съгласно член 267, параграф 2 ДФЕС, и следователно трябва да бъде неприложим при постановяването на определения за отправяне на преюдициално запитване?

Цитирани разпоредби на правото на Съюза

Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета (наричана по-нататък „Директива 2008/48“), и по-конкретно член 10, параграф 2, букви а), б), л), п) и у)

Цитирани разпоредби на националното право

Grundgesetz, и по-специално член 25

EGBGB, член 247, параграфи 3, 6, 7 и 12

BGB, и по-специално членове 242, 247, 288, 314, 355, 356b, 357, 357a, 358, 491a, 492, 495

ZPO, и по-специално член 348а, параграф 2, точка 1

Кратко представяне на фактическите обстоятелства и производството

- 1 На 1 септември 2016 г. ищецът сключва договор за кредит с ответника за кредит в размер на 21 716,33 EUR, използван в голямата си част целево за закупуване на моторно превозно средство за лично ползване от автокъща. При подготовката и сключването на договора за кредит ответникът се

възползва от съдействието на продавача. По-специално последният действа като кредитен посредник на ответника и използва предоставените от ответника формуляри за договора. По силата на договора за кредит продажната цена възлиза на 23 521 EUR, а оставащата за заплащане продажна цена — след приспадане на аванс от 3 000 EUR — в размер на 20 521 EUR и еднократната премия за застраховка на плащания по кредити, която е 1 195,33 EUR, следва да се финансира чрез отпуснатия кредит.

- 2 Договорът за кредит предвижда погасяване на кредита посредством 47 равни месечни вноски и окончателна вноска към 15 януари 2020 г. в размер на 12 522,60 EUR. Кредитът е изплатен на ищеца през септември 2016 г. Той плаща редовно договорените вноски.
- 3 Що се отнася до правото на отказ от договора за кредит, в договора се посочва следното: „Кредитополучателят може в срок от 14 дни да се откаже от волеизявлението си за сключване на договора, без да посочи причини за това. Срокът започва да тече след сключването на договора, но само след като кредитополучателят е получил цялата задължителна информация по член 492, параграф 2 от BGB (например информация за вида на кредита, информация за нетния размер на кредита, информация за срока на договора).“ С имейл от 22 август 2019 г. ищецът оттегля волеизявлението си за сключване на договора за кредит.
- 4 Според ищеца отказът е действителен, тъй като срокът за отказ от договора не е започнал да тече поради предоставяне на неясна информация относно правото му на отказ и невярна задължителна информация. Ето защо ищецът иска от ответника връщане на платените до отказа погасителни вноски по кредита и на аванса, изплатен на продавача, заедно с платените след отказа месечни вноски, платими в срок от седем дни, считано от предаването на закупеното превозно средство.
- 5 Ответникът счита, че искът е неоснователен, тъй като надлежно е съобщил на ищеца както информацията относно правото му на отказ от договора, така и цялата задължителна информация. Информацията относно правото на отказ била предоставена на ищеца в предвидения в закона примерен образец. Поради това договорната клауза относно правото на отказ отговаряла на законовите изисквания и отказът бил просрочен. Освен това при условията на евентуалност ответникът счита, че предоставената от ответника неточна информация не е равнозначна на липсата на информация, така че срокът за отказ започва да тече дори в случай на предоставена неточна информация, или най-малкото счита, че оспорването поради неточност на информацията представлява злоупотреба с право. Освен това ответникът прави възражение за погасяване, тъй като до упражняването на правото на отказ са изтекли около три години.

Кратко изложение на мотивите за преюдициалното запитване

- 6 Уважаването на иска зависи от това дали отказът от договора за кредит е действителен и дали евентуално кредитодателят би могъл да направи възражение за погасяване или възражение за злоупотреба с правото за упражняване на отказ.
- 7 За да бъде считано за действително изявлението за отказ на ищеца, е необходимо да не е изтекъл двуседмичният срок за отказ по член 355, параграф 2, първо изречение от BGB. Съгласно член 356b, параграф 2, първо изречение от BGB срокът за отказ не започва да тече, ако цялата задължителна информация съгласно член 492, параграф 2 и член 247, параграфи 6—13 от EGBGB не се съдържа в договора за кредит. В такъв случай съгласно член 356b, параграф 2, второ изречение срокът започва да тече едва след последващото предоставяне на задължителната информация. В настоящия случай би следвало да се изхожда от непълнота на предоставената задължителна информация, по-специално ако информацията относно правото на отказ не е представена в надлежна форма или поне една част от задължителната информация, която трябва да фигурира в договора за кредит, е непълна или неточна.
- 8 Въпреки че към момента на упражняване на правото на отказ от договора насрещните договорни задължения до голяма степен вече са изпълнени, отказът по принцип все още е допустим, понеже германското право не предвижда погасяване на правото на отказ от договорите за потребителски кредит.
- 9 Относно преюдициалните въпроси запитващата юрисдикция посочва по-конкретно следното:
- 10 По букви а) и б) от първия въпрос: В неотдавнашното си решение от 26 март 2020 г., *Kreissparkasse Saarlouis* (C-66/19, EU:C:2020:242), Съдът приема, че член 10, параграф 2, буква п) от Директива 2008/48 трябва да се тълкува в смисъл, че в информацията, която следва да се посочи ясно и кратко в договор за кредит в приложение на тази разпоредба, се включват условията за изчисляване на срока за отказ, предвидени в член 14, параграф 1, втора алинея от тази директива, и че не допуска договор за кредит да препраща, що се отнася до информацията, посочена в член 10 от тази директива, към национална разпоредба, която от своя страна препраща към други разпоредби от правото на съответната държава членка. С оглед на това решение запитващата юрисдикция счита, че в случая информацията относно възможността за отказ от договора за кредит съдържа неправомерно препращане по смисъла на посоченото решение. Ето защо следва да се провери дали като последица от това решение информацията относно правото на отказ трябва да се счита за недостатъчна и следователно срокът за упражняване на правото на отказ не е започнал да тече поради

недостатъчна информация. Ако е така, отказът на ищеца би трябвало да се счита за действителен.

- 11 Член 247, параграф 6, втора алинея, трето изречение от EGBGB и член 247, параграф 12, първа алинея, трето изречение от EGBGB, който се прилага в допълнение към свързаните договори, предвижда, че договорна клауза, формулирана ясно, и както е посочено по-горе в съответствие с образеца, съдържащ се в приложение 7 към член 247, параграф 6, втора алинея и параграф 12, първа алинея от EGBGB, отговаря на изискванията по член 247, параграф 6, втора алинея, първо и второ изречение и член 247, параграф 12, първа алинея, второ изречение, точка 2, буква б) от EGBGB (т.нар. законова фикция). В случая информацията относно правото на отказ съответства на този образец, така че съгласно националното право трябва да се счита, че информацията относно правото на отказ е надлежна.
- 12 Следва да се провери обаче дали посоченото по-горе решение на Съда не противоречи на това схващане. Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия, наричан по-нататък „BGH“) не приема тази съдебна практика и съответно не я прилага, тъй като не може да тълкува член 247, параграф 6, втора алинея, трето изречение от EGBGB в съответствие с правото на Съюза, в разрез с изричната разпоредба на законодателя. BGH счита, че ясният текст, духът и целта на нормата, както и законодателният генезис не допускат тълкуване в съответствие с директивата.
- 13 Запитващата юрисдикция обаче не е сигурна, че това становище е съвместимо с правото на Съюза. Тя припомня, че ако не е в състояние да тълкува национална разпоредба в съответствие с правото на Съюза, в някои случаи националната юрисдикция може да е длъжна да не прилага националната разпоредба, доколкото в това отношение предимство има правото на Съюза. Запитващата юрисдикция обаче също така констатира, че практиката на Съда не изяснява изцяло принципите, уреждащи предимството на правото на Съюза, тъй като досега Съдът е оставил открит този въпрос по отношение на Директива 2008/48 (вж. за сравнение решение на Съда от 21 април 2016г., Radlinger и Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, т. 76 до 79).
- 14 Според запитващата юрисдикция Директива 2008/48 следва да се прилага с предимство и поради факта, че съгласно съображение 6 от нея тази директива има за цел да премахне пречките пред безпроблемното функциониране на вътрешния пазар. Тази цел е зaleгнала в първичното право с член 114 ДФЕС. Освен това съгласно постоянната практика на Съда целта на Директива 2008/48 е да се гарантира високо равнище на защита на потребителите (решение от 11 септември 2019 г., Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702, т. 29) и тази цел е посочена в първичното право в членове 12 и 169 ДФЕС. Отклонение от предвидените в Директивата принципи по ключови въпроси като информацията относно отказ на потребителя би било в противоречие с тези цели.

- 15 Според запитващата юрисдикция Директива 2008/48 следва да се прилага с предимство и поради факта, че що се отнася до информацията, която трябва да се предостави на потребителя при сключването на договора, в членове 10 и 14 от нея се съдържат подробни разпоредби, които по силата на член 22, параграф 1 от тази директива държавите членки не могат да дерогират. Ако германският законодател съзнателно е искал да се отклони от тях чрез концепцията на член 247, параграф 6, втора алинея, трето изречение и член 247, параграф 12, първа алинея, трето изречение от EGBGB, то по този начин съзнателно ще бъдат нарушени основни аспекти на Директива 2008/48. В случай на съзнателно заобикаляне на европейска директива от националния законодател, както и в случай на нарушение на общите принципи на правото на Съюза, би следвало тя да придобие непосредствено действие, така че дерогиращата национална разпоредба да е неприложима.
- 16 По букви а) до в) от втория въпрос: Становището на запитващата юрисдикция в тази насока по същество съвпада със съображенията, изтъкнати по въпроси 1, 3 а) и 6 в преюдициалното запитване C-187/20.
- 17 По буква г) от втория въпрос: Следва да се установи дали вследствие на всяко ненадлежно посочване на задължителната информация, която трябва да бъде предоставена по силата на член 10 от Директива 2008/48, срокът за упражняване правото на отказ няма да започне да тече, или това важи единствено при цялостна липса на информация, а не при неточна информация.
- 18 Отговорът на този въпрос зависи от смисъла, който следва да се даде на член 14, параграф 1 от Директива 2008/48, съгласно който срокът за отказ започва да тече едва след съобщаването на информацията, посочена в член 10 от тази директива. Запитващата юрисдикция е склонна да приеме, че неточната информация може да се приравни на липсваща информация, тъй като потребителят трябва да бъде информиран ясно и кратко при сключването на договора за кредит (съображение 31 от Директива 2008/48) и тази директива има за цел да гарантира високо равнище на защита на потребителите (решение от 11 септември 2019 г., Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702, т. 29).
- 19 Запитващата юрисдикция не споделя схващането, че неточността на задължителната информация трябва да е в състояние да възпрепятства потребителя да се ползва от правото си на отказ, тъй като текстът на Директива 2008/48 не съдържа такова ограничение. Целта на посочената директива, а именно при сключването на договора информацията да бъде предоставена на потребителя кратко и ясно, еднозначно свидетелства, че правото на отказ от договора, предвидено в член 14, параграф 1 от тази директива, продължава да е налице, докато информацията по член 14, параграф 1, второ изречение, буква б) и член 10 от Директива 2008/48 впоследствие не бъде предоставена. Единствено такова стеснително

тълкуване позволява да се гарантира ефективно, че потребителят ще бъде действително информиран в предписаната форма.

- 20 По въпроси 3 а) — 3 д), свързани с проблема за погасяването: Запитващата юрисдикция уточнява, че в германското право погасяването се третира като незаконосъобразно упражняване на правото поради противоречиво поведение, като нарушението се състои в нелоялното забавяне на упражняването на права. Погасяването предполага, че титулярят разполага с право, което той не упражнява през продължителен период, въпреки че всъщност е в състояние да го направи и че съответно задължената страна може да приеме и да се осланя на обстоятелството, че титулярят няма да упражни правото си. Ако обаче титулярят все пак упражни правото си, това би противоречало на член 242 от BGB (принцип на добросъвестността) поради настоящо противоречиво поведение в сравнение с предходно поведение на титуляря.
- 21 Запитващата юрисдикция обаче изразява съмнение, че тези правила относно погасяването на правото могат да се приложат към правото на отказ на потребителя в рамките на договор за потребителски кредит (въпрос 3.а). Съгласно член 14, параграф 1, второ изречение, букви а) и б) от Директива 2008/48 14-дневният срок за отказ започва да тече или от деня на сключването на договора, или от деня, в който потребителят получи информацията, посочена в член 10 от тази директива, ако този ден е след датата на сключването на договора. Ето защо трябва да се заключи, че отказът не е ограничен във времето, ако потребителят не получи информацията, посочена в член 10 от Директива 2008/48. Освен това от член 14, параграф 1, второ изречение, буква б) от тази директива следва, че кредитодателят има възможност по всяко време да задейства срока за отказ, като предостави информацията, посочена в член 10 от посочената директива. Следователно може да се приеме, че тези разпоредби относно периода, през който правото на отказ може да бъде упражнено, са изчерпателни и извън тях не може да съществува ограничаване във времето на правото на отказ чрез възражението за погасяване.
- 22 В случай че правото на Съюза допуска погасяване на правото на отказ, възниква въпросът (3.б) дали не е необходима законова регламентация на погасяването като ограничение във времето на правото на отказ. Запитващата юрисдикция счита, че е недопустимо националната юрисдикция да се отклонява, позовавайки се на принципа на добросъвестност, от ясно разпореждане, съдържащо се в конкретен акт на вторичното право на Съюза и от прилагането му. Всъщност в германското право погасяването на правото на отказ се основава на общата разпоредба на член 242 от BGB, която обаче не съдържа никакъв конкретен фактически състав на погасяването. Подробното формулиране на предпоставките е изведено най-вече в съдебната практика. Това правно основание не е съвсем прозрачно, тъй като съществени условия за погасяването не са нормативно установени и освен това не са обект на единна и съгласувана преценка в

съдебната практика. Така съществува опасност съзнателно предвидената от германския законодател възможност за упражняване на правото на отказ без ограничение във времето да бъде заобиколена чрез разширително прилагане член 242 от BGB. Поради това запитващата юрисдикция счита, че погасяването на правото на отказ на потребителя, попадащо в приложното поле на Директива 2008/48, не може да се основава на съдебна практика, а единствено на парламентарен закон, който да урежда основните предпоставки на погасяването.

- 23 Следва да се определи и какви са условията на правото на Съюза относно възражението за погасяване от субективна гледна точка (3.в). В тази насока становището на запитващата юрисдикция по същество се припокрива с това, което се отнася до въпрос 7 от преюдициалното запитване C-187/20 и до въпрос 4 от преюдициалното запитване по дело C-155/20.
- 24 При отрицателен отговор на преюдициалния въпрос 3.в), според запитващата юрисдикция следва да се провери дали възможността кредитодателят впоследствие да предостави на заемателя информацията съгласно член 14, параграф 1, второ изречение, буква б) от Директива 2008/48, и следователно да задейства срока за отказ от договора, е пречка за прилагането на правилата относно погасяването въз основа на принципа на добросъвестност. Според запитващата юрисдикция, когато задължителната информация съгласно член 10, параграф 2 от Директива 2008/48 не е надлежно предоставена, изначално не е възможно позоваването на възражение за погасяване, тъй като съгласно постоянната практика на Съда задълженото лице няма как да се позовава на съображения за правна сигурност, за да избегне последиците от собственото си неизпълнение на произтичащото от правото на Съюза изискване да предостави информация относно правото на правоимащото лице да се откаже от договора или да го анулира (решения от 19 декември 2013 г., Endress, C-209/12, EU:C:2013:864, т. 30 и от 13 декември 2001 г., Heininger, C-481/99, EU:C:2001:684, т. 47).
- 25 В случай на отрицателен отговор на преюдициалния въпрос 3.г), следва да се провери дали подобен извод е съвместим с принципите, с които германският съд е обвързан по силата на Конституцията, и как германските правоприлагащи субекти биха разрешили конфликта между обвързващите норми на международното право и нормите на правото на Съюза (въпрос 3.д).
- 26 Институтът на погасяването на права е един от общите принципи на международното право. Тези общи принципи са част от федералното право и съгласно член 25, параграф 2 от Конституцията имат предимство пред законите. Следователно те са задължителни за германския съд.
- 27 Международното право признава възможността за погасяване на права. В международноправната доктрина обаче е безспорно, че титулярят на правото трябва да знае за възможността да упражни това свое право. Правата не

могат да се погасят просто поради бездействие. Следователно германски съд би могъл да установи, че правото на отказ на потребител се е погасило само ако на титуляря му е било известно, или не му е било известно поради груба небрежност, че все още има право на отказ.

- 28 Така, ако принципите, приложими в правото на Съюза, към погасяването на възможността за упражняване на правото на отказ на потребителите от договори за потребителски кредит, се отклоняват от обвързващи норми на международното право, Съдът следва да уточни кои са правните насоки в приложното поле на Директива 2008/48, от които трябва да се ръководи националният съд при такъв конфликт на правила.
- 29 Значението на въпроси 3.a) — д) за разрешаването на висящия пред нея спор е обобщено от запитващата юрисдикция по следния начин: когато погасяването на правото на отказ съгласно член 14, параграф 1, първо изречение от Директива 2008/48
- е изначално изключено,
 - или във всички случаи трябва да се основава на парламентарен закон,
 - или във всички случаи предпоставя незнание най-малкото поради груба небрежност,
 - или във всички случаи не е предвидено поради непредоставяне на последваща информация,
 - или във всички случаи е несъвместимо с обвързващи норми на международното право, когато не е налице поне незнание на титуляря, дължащо се на груба небрежност,
- в конкретния случай ответникът не може да се позовава на възражението за погасяване на правото на отказ.
- 30 По четвъртия въпрос: Този въпрос се отнася до правото на едноличен съдебен състав, на когото колегиален съдебен състав е възложил да се произнесе по делото, да отправи преюдициално запитване до Съда. Това правомощие е спорно според националното право.
- 31 Запитващата юрисдикция се позовава на две определения на BGH, с които последният упреква едноличния съдебен състав, че преди сезирането на Съда това не е му е било възложено от колегиален съдебен състав. BGH квалифицира това като процесуално нарушение от страна на едноличния съдебен състав и приема, че това представлява нарушение на принципа на законен съд по член 101, параграф 1, второ изречение от Конституцията.
- 32 В решение от 13 декември 2018 г., Rittinger и др. (C-492/17, EU:C:2018:1019, т. 30 и сл.), Съдът обаче подчертава, че независимо дали националните

процесуални норми са спазени, отправянето на запитване от едноличен съдебен състав е допустимо от гледна точка на правото на Съюза. Съдът обаче оставя нерешен въпроса дали национална разпоредба, която ограничава възможността за отправяне на преюдициално запитване, е неприложима.

- 33 Предвид императивната разпоредба на член 267, параграф 2 ДФЕС, запитващата юрисдикция счита, че когато възнамерява да отправи преюдициално запитване и поради това иска разяснения от Съда, едноличният съдебен състав не може да бъде задължен да сезира колегиален съдебен състав, който да се произнесе относно правото на първия да отправи запитване в съответствие с член 348а, параграф 2, точка 1 от ZPO.
- 34 Независимо от преюдициалното запитване по настоящото дело, запитващата юрисдикция си запазва и възможността евентуално да отправи до Bundesverfassungsgericht (Федерален конституционен съд, Германия) въпроси, произтичащи от спора, с който е сезирана. Всъщност тя има съмнения по-специално относно конституционосъобразността на член 247, параграф 6, втора алинея, трето изречение и член 247, параграф 12, първа алинея, трето изречение от EGBGB, както и относно конституционосъобразността и съответствието с международното право на нормите относно правото на отказ, поне що се отнася до тълкуването, което им дава практиката на върховните съдилища във връзка с правото относно потребителските кредити.
- 35 В заключение запитващата юрисдикция посочва, че въпросите, които е поставила с определения от 7 януари 2020 г., 5 март 2020 г. и 31 март 2020 г., предмет на дело C-33/20, C-155/20 и C-187/20, които вече са висящи пред Съда, отчасти се припокриват с преюдициалните въпроси 2, букви а) — в) и 3, букви в) и г) от преюдициалното запитване по настоящото дело, поради което предлага делата да бъдат съединени.